

İşte Hayat 6 Bölüm

– Mehmet Fikret ÜNALAN (Kul Fikret) · 03 Ağustos 2011

O günden sonra Leman birkaç gün daha koro çalışmasına gelmedi.

Sonunda dayanamayarak yüzümü kızartıp bayan arkadaşlarımızdan birisine konu hakkında bilgisi olup olmadığını sordum.

Arkadaş kendisinin de merak ederek Leman'ı aradığını, "Amcasının rahatsızlığı nedeniyle" Çalışmalara katılmadığını öğrendiğini söyleyince, telefon numarasını istedim.

Onu aradığımda; telefondaki sesi beni çok korkuttu, o kadar yorgun ve bitkindi ki, adeta zor konuşuyordu.

Günlerdir hastanede amcasının yanında refakatçi olarak kaldığını, amca çocuklarının yurt dışında olması nedeniyle kendisinin yardımcı olmak zorunda olduğunu, üstelik amcasını çok sevdiğini söyledi.

Bu konuda destek verecek başka akrabaları olup olmadığını sorduğumda;

Birkaç akrabasının olduğunu ancak onların bu işi kerhen üstlendiklerini o nedenle buna müsaade etmeyerek, amcasının her türlü bakımı ve işi ile ilgilendiğini söyledi.

İşte Leman buydu. Her zaman ki, fedakâr Leman yine görev başındaydı.

Ona yaptığının kendisine yakışan çok güzel bir davranış olduğunu, aksini yapsaydı şaşacağı, ama kendi sağlık durumunu da ihmal etmemesi gerektiğini söyledim.

"Beni boş ver " Dedi... Ancak halinden ve ses tonundan yine sağlık durumuna hiç dikkat etmediği aşikardı.

Leman'ın yaşadıkları karşısında ben kendi derdimi unutmuşum bile,

"Sen ne yaptın?" Diye sorduğunda önce sadece "Hiç" Diyebildim, ancak ısrarla sorunca, şimdi zamanı değil, sonra anlatırım diyerek geçiştirdim.

Çalışmalara gelip gelemeyeceğini de soramadım elbette, sadece yüz yüze görüşürsek sana anlatacaklarım var diyebildim.

O da merak ettiğini en kısa zamanda bu fırsatı yaratacağını söyledi.

Telefonu kapattığımda bir süre öylece kaldım.

Biraz sonra bir banka oturdum ve her duygusal anımda olduğu gibi yine yüreğimden dizeler döküldü.

Bir sana bak, bir bana...
Şu Peygamber, sabrına.
Yürek boşa, çarpıyor.
Aşığım Leman sana.

Ben bir dertle yoğruldu.
Aradım seni durdum,
Telefonun ucunda,
Seni bin dertle buldum...

Derde dert kattığımdan,
Utandım, yaptığımdan.
Artık kuşkum kalmadı,
Aşk ile taptığımdan...

O konuşmadan sonraki günlerde, telefonla da olsa artık sürekli Leman' la konuşmaya başlamıştk.

Amcasının durumu günden güne kötüye gidiyordu.

Birkaç defa Hastaneye ziyaretlerine de gittim.

En son görüşmemizde, doktorların umudu kestiklerini, bu nedenle amcasının yurtdışındaki çocuklarına ve akrabalarına durumu bildirdiğini söyledi.

Bir Perşembe akşamı beni aradığında sanki içime bir şeyler doğmuştu.

Leman telefonda sadece "Amcam" Diyebildi...

Koşup yanına gitmek, acısını paylaşmak istedim. Ama gecenin o saatinde çıkıp gidersem, akrabalarının ve yakın çevresinin olumsuz şeyler düşüneceği ihtimali ile zor da olsa kendimi tuttum.

O gece sabahı zor ettim. Sabahleyin iş yerime uğrayıp, bir yakınımın vefat ettiği bilgisini vererek, hemen hastaneye koştum.

Bütün akrabaları oradaydı.

Herkes telaş içinde neler yapacaklarını konuşurken,

Zaten günlerdir yaşadığı stres ve yorgunluktan bitkin düşen Leman, amcasını kaybetmenin acısıyla, iyice perişan bir vaziyette bir kenarda oturmuş, sessizce ağlıyordu.

Onu o halde görünce benimde gözlerim doldu. Yanına gidip ne diyeceğimi bilemediğim için bir süre öylece kaldım.

Bir ara başını kaldırdığında beni fark etti. Ayağa kalkmak için davrandı, ancak o kadar bitkindi ki, sendeleyerek tekrar oturdu.

Koşarak yanına gittim. Etrafa bakındım. Elini tutup tutmamakta tereddüt geçirdim.

Mutlaka eşi de oralarda bir yerde olmalıydı. Sadece başın sağ olsun, lütfen kendine dikkat et diyebildim.

Daha sonra eşin burada mı? Diye sordum.

Titreseyen sesiyle "Hayır " Dedi, henüz gelmedi.

Bir cesaretle elimi eline uzattım. Gücsüz bir şekilde elimi sıkmaya çalıştı.

Cuma namazından sonra amcası defnedildi. Leman ise yakınlarının kolunda güçlkle yürüyordu.

Yine yanına gidip ona destek olmak istedim. Ama nafile o kadar yakını varken, buna hakkım yoktu.

Eve döndüğümde onun o hali gözlerimin önünden gitmiyordu. Dakikalarca ağladım, sonra kalktım elimi yüzümü yıkayarak, yalnız dünyama çekildim.

Aslında fiilen yalnızdım ama ruhen asla, Leman her anımda , her dakikamda, yanımdaydı...

Yatağıma uzandığımda, inanmak istemediğim gerçekleri düşünmeye başladım, evet onu çok seviyordum.

Ama bu bir yasak aşk, ayrıca belki de platonik bir aşktı.

Her ne kadar, mutsuz bir evlilikte olsa, nihayetinde o evli bir kadındı. Bir sürü sorumlulukları vardı. Bir de başına ben dert olmamalıydım.

Sonra ben evliliğini yeni bitirmiş, toplumun acaba mı? Diye şüpheyle baktığı bir insandım.

Ayrılığım şiddetle kavga ile olmamış, neredeyse sudan bir sebeple olmuştu.

Ama yaşananlarda kendime göre kesinlikle hatalı olmasam da, insanları buna inandırmak kolay değildi.

Ayrıca benim tanıdığım Leman, olayın ciddi boyutları karşısında kesinlikle bana destek olmaya çalışacak, bu da ona daha çok zarar verecekti.

Belki dostça bana biz sadece iyi arkadaşız, lütfen toparla kendini diyecek, ama hiçbir zaman tamamen hayatımdan çık diyemeyecekti.

Her şeye rağmen istesem de, istemesem de, gerçeklere isyana kararlıyım.

İçimdeki ses, gece yeni güne dönerken, o da sana karşı ilgisiz değil, bir gün, bir gün mutlaka diyordu...

Vay Deli gönül Vay...!!!

Saat yirmi dört

Şehrin ışıkları da sönüyor yavaş yavaş

Sensizim,

yüreğim ayyaş

Vay! Deli gönlüm vay!

Yine işin yaş

Cıvıl cıvıl sesin kulaklarımda,

Gecenin sessizliğinde artarak yükseliyor,

Sonra, bir çığlık oluyor dudaklarımda;

Ne yıldız, ne ay, ne gece bana arkadaş.

İki sevdalı yürek geçiyor yanımdan,

Muhabbetle, sarmaş dolaş

Vay! Deli gönlüm vay!

Yine işin yaş.

Islanan gözlerim,

Bir çeşme silueti görüyor karanlıkta.

Kim bilir?

Nice ağlayan gözler,

Bu çeşmede yıkanmakta

Kim bilir?

Nice ağlayacak gözler var sırada,
Musluk akar, ben akar
Dinmiyor yaşlar.
Ben bu sevdaya baş koymuşum baş.
Vay! Deli gönlüm vay!
Yine işin yaş

Tam sırasıydı uzaklardan gelen gemi sesinin.
Bir zılgıt gibi çınladı kulaklarımda.
Kim nereye gidiyor bu karanlıkta ?
Kim hangi sevdaları götürüyor uzaklara ?

Bana ne ya
Kimin umurunda?
Ben sensizliğe ağlarken,
Umurumda mı dünya?
Umurumda mı dünya? Arkadaş
Vay! Deli gönlüm vay!
Yine işin yaş

Sessiz sokaklarda yürüyorum alabildiğine,
Bir hal çaresi bulurum diye.
Çılgınca bir siren sesi bozuyor gecenin gizemini,
Son sürat bir ambulans sireni,
Bir yürek daha dayanamadı sanırım dünya derdine,
Belki birazdan göçüp gidecek.
Kimin umurunda?
Kime ne?

Ne yıldız, ne ay, ne gece, ne de ben, ona arkadaş
İnşallah kurtulur hayırlısıyla
Birazdan güneş doğacak;
Hava ağarıyor yavaş yavaş
Vay! Deli gönlüm vay!
Yine işin yaş